

Μή μὲ λὲς κακό . .
Γέλα μου λιγάκι
γέλιο παιδικό
ξένο ἀπὸ φαρμάκι.

Στὴ ζωὴ μου ἀγνὰ
σίμωσε κι ἀπλώσου.
Δεῖξε ἀληθινὰ
τὸ κρυμένο φῶς σου.

Λῦσε τὸ χρησμό.
Καλοσύνη δὸς μου,
σὰν ἐξιλασμό
τοῦ πικροῦ μου κόσμου.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ψιλὴ βροχή, θολὴ μιὰ καταχνιά, κι' ὁ ἥλιος κυρτὰ
δίσκος χλωμὸς στὸν οὐρανὸ κυλιέται,
μέρες σαλεύει μέσ' τὸ φύλλο ἑνας χυμὸς
κι' ἀκόμα ὀλόκλειστο κρατιέται.

Ὅμως στὸ δρόμο τὸν ἀπόμερο, σ' ἓνα κλαδί
ποὺ μέρες θέλει γιὰ ν' ἀνθίση,
ἓνα ἀσυντρόφευτο τῆς ἀνοιξὸς ποιλλὶ
ἀκου τὴν ἀνοιξὴ ἔχει τραγουδήσει !

Θέ μου ! Τὶ νεκρωμένη μέσ' στὴ φύση μοναξιά !
Μὰ πρὶν ἀκόμα ὁ ἥλιος νὰ φωτίση,
πῶς ἤρθ' ἓνα χαμόγελο ἀπιαστο, γοργό,
μέσα στὰ μάτια σου νὰ σβύση

Ένα μικρό πουλί και καταχνιά τόσο θολή
 κι ένα χαμόγελο στη φύση·
 κι από την άχαρη τή νέκρα που αγαπῶ
 θέλω τὸν ἥλιο τώρα νὰ φωτίση!

Λονδίνο

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΧΤΡΟΙ

1

Στὸ Γαλατᾶ κάτω, μέσα στὸ στενὸ σοκάκι τῶν φειμελετζίδικων, ἡ ταβέρνα εἶταν ἄδεια. Σ' ἓνα μονάχα τραπεζάκι τοῦ βάθους καθόταν σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς ὁ Στρατῆς, ἔχοντας μπροστά του ἓνα καρφάκι ράκι κ' ἓνα ποτηράκι.

Ἀπὸ τὰ κόκκινά του μάγουλα, τ' ἄνω κάτω μαλλιά του, φαινόταν πὼς βρισκόνταν σὲ δυνατὴ ψυχικὴ ταραχή.

Τὰ μάτια του πλανιόνταν μιὰ ἀπάνω στὶς πελώριες, γεμάτες κρασί, μπόμπες καὶ μιὰ ἀπ' ἄνω στὸν κάπελα, ποὺ στεκόνταν ὄρθιος ἀνάμεσα σὲ ποτήρια καὶ σὲ μπουκάλια.

«Εἰ σήμερα οὔτε αὐτὸν δὲν τὸν χώνευε ὁ Στρατῆς, οὔτε τὸν θαύμαζε σὰν ἄλλες φορὲς, νομίζοντάς τον γιὰ πρότυπο ἀνθρώπου ἄξιου στὸν κόσμος, ἀφοῦ εἶχε ἐρθεῖ μὲ τρύπια τσαρούχια ἀπὸ τὸ Μωριτᾶ καὶ τὰ εἶχε καταφέρει νὰ κάμει ταβέρνα καὶ χιῆμα σιτὴν Πόλη.

Πῶς ἤθελες νὰ τὸν χωνέψει ; Δὲν εἶταν ὁ πατέρας της ;

Πρίν λίγη ὥρα τὴν εἶχε ἰδεῖ ὁ Στρατῆς τὴ Μέρφω στὸ παράθυρό της κι ἀπὸ κεῖ τοῦ τὸ εἶχε πει, τοῦ τὸ εἶχε φωνάξει ξερὰ ξερό, πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά, πὼς τὸν εἶχε βαρεθεῖ. Τώρα ἀγαποῦσε ἄλλον κ' εἶχε τὴν ἀδιαντροπιὰ νὰ φανερώσει καὶ τὸνομά του.

Ἔτιν ὁ Μπάμπης ὁ Ἀκρᾶτος, ὁ καπετάνιος τοῦ ρεμουρκιού, ποὺ ἄραζε σχεδὸν πάντα πλάϊ στὸ δικό του, ἐκεῖ σιμὰ στὴ Μεγάλῃ Γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ.

Ὁ ἔχτρος του.

Κι αὐτός, ὁ Καπτὰν Στρατῆς ὁ Φαρμάκης, εἶχε σταθεῖ χαζὸς καὶ σατισμένος κι ἄκουσε τὴν ξετσιπωτὴ αὐτὴν ὀμίλια χωρὶς νὰ χυμῖσει καὶ νὰ τῆς σκίσει τὸ στόμα μὲ τὰ δυὸ χοντρά του δάχτυλα.